

Arrest

nr. 187 802 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 april 2014 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische vader A. A. A.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 oktober 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 18 mei 2015 (RvV 18 mei 2015, nr. 145 491).

1.3. Verzoeker diende op 17 november 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker diende op 11 mei 2016 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische vader A. A. A.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 november 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 2 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/05/2016 werd ingediend door:

Naam: A.(...)

Voornamen: T.(...) A.(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Art. 40ter verwijst dienaangaande immers naar 40bis van de wet van 15.12.1980.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden naar aanleiding van deze aanvraag geen documenten voorgelegd. Naar aanleiding van een vorige aanvraag werden wel een aantal stukken voorgelegd zoals 3 bewijzen van het overmaken van geld dd. 9.06.2013, 4.09.2013, 2.11.2013, een verklaring op eer door betrokkene moeder waarin is opgenomen dat betrokkene geen eigendom heeft in Ghana.

Vooreerst wat betreft het overmaken van geld aan betrokkene in het land van herkomst. Bij gebrek aan een visum en inreisstempel in het paspoort van betrokkene kan niet worden vastgesteld wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is binnengereisd. Vandaar dat de relevantie van het overmaken van geld niet kan worden ingeschat. Alles wijst erop, gezien de bewijzen teruggaan tot ten laatste 2.11.2013 en betrokkene pas voor het eerst zijn aanwezigheid (in België) heeft kenbaar gemaakt in april 2014 dat die bewijzen de komst naar België dus niet direct vooraf gaan. Bij gebrek aan afdoende bewijs van onvermogen uit het land van herkomst kan ook niet worden vastgesteld in hoeverre betrokkene daadwerkelijk, in de periode dat hij die financiële ondersteuning kreeg, aangewezen was op deze steun om te voorzien in zijn basisbehoeften. Vooreerst omdat het bewijs van onvermogen betreffende de onroerende goederen slechts een verklaring op eer is door de moeder van betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van de verklaring kan niet worden uitgesloten. Bovendien omdat nergens uit het dossier blijkt welk inkomen betrokkene (al dan niet) ter beschikking had in Ghana. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat hij wel degelijk zelf over een inkomen beschikte waarmee hij voldoende in zijn bestaansmiddelen kon voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de komst naar België financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet zoals geformuleerd in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen. “ (...)”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 december 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd er diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel als volgt:

“(...)

De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RVV nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwijzende naar de Europese rechtspraak moet de hoedanigheid van het ‘ten laste’ zijn voortkomen uit een feitelijke situatie, en moet de kwestieuze lidstaat beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (eigen onderlijning).

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat de aanvraag gebeurde in België, meer bepaald op 11.05.2016, en dat verzoeker op dat ogenblik inwoonde bij zijn vader, wat automatisch betekent dat zijn vader hem als Belgische referentiepersoon ten laste neemt.

Dit blijkt uit de woonstcontrole die gebeurde en positief was, maar kan ook afgeleid worden uit de loonfiches van de referentiepersoon die als adres (...) vermeldt (stuk 5 en 8, gevoegd bij stukkenbundel, zie administratief dossier).

Dat uit de bestreden beslissing evenwel nergens blijkt dat de verwerende partij het ‘ten laste zijn’ en het ‘onvermogen zijn’ beoordeelt op het ogenblik van de aanvraag, met name op 11.05.2016.

Bovendien blijkt uit het verloop van de feiten en de procedure (zie I), zeer goed gekend aan de verwerende partij, dat de verzoeker reeds sinds 22.04.2014, ogenblik van zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging inwoonde bij zijn vader en dus ten zijnen laste was.

Ook daar werd de aanvraag immers pas ten gronde beoordeeld nádat de woonstcontrole gebeurde.

Deze procedure duurde, inclusief de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van 22.04.2014 t.e.m. 17.11.2015, ogenblik van kennisname van de beslissing van de RVV door verzoeker.

Ondertussen was er een procedure hangende tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte, met uiteindelijk goed resultaat, en bleef verzoeker ondersteund door zijn vader.

Op 11.05.2016 deed hij, naar aanleiding van het positief vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, een tweede aanvraag tot gezinshereniging, terwijl hij nog steeds samenwoonde met zijn vader. Zij waren ondertussen evenwel verhuisd naar het huidige adres te (...). Er volgde een positieve woonstcontrole.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker onafgebroken heeft ingewoond bij de Belgische referentiepersoon en bijgevolg ook ten laste was.

Door deze feitelijke gegevens, met name de onafgebroken periode dat verzoeker inwoonde bij zijn vader, gedurende 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag, te miskennen, werd de materiële motiveringsplicht en artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 3e van de Vreemdelingenwet geschonden.

Bij haar beoordeling is de verwerende partij immers onterecht enkel uitgegaan van de periode van verblijf in zijn land van herkomst en dus vóór 22.04.14, zonder de periode voorafgaand aan de datum van aanvraag, meer bepaald 2 jaar dat verzoeker in België verbleven heeft én inwoonde bij zijn vader, mee in rekening te nemen voor de beoordeling van het 'ten laste zijn'. Deze feitelijke inwoning is immer per definitie een – zeer grote – financiële ondersteuning, die aantoonde dat verzoeker geen inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële ondersteuning van de Belgische referentiepersoon.

Het is bovendien kennelijk onredelijk om de bestreden beslissing enkel te baseren op gegevens voorafgaand aan de eerste aanvraag (april 2014), terwijl nergens uit blijkt dat de verwerende partij ook rekening gehouden heeft met de feitelijke gegevens die het ten laste zijn aantonen in de periode onmiddellijk – dan nog 2 jaar – voorafgaand aan de aanvraag (dd. 11.05.2016) die de verwerende partij dient te beoordelen.

Indien het op basis van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zou kunnen aanvaard worden dat enkel rekening gehouden wordt met de feitelijke gegevens voorafgaand aan de eerste aanvraag dd. 22.04.14 en niet met de feitelijke gegevens die betrekking hebben op de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag dd. 11.05.16 – quod non – dan voegt verzoeker daar aan toe dat één en ander, conform Europese rechtspraak, mag bewezen worden met alle middelen van recht.

De verwerende partij verwijst naar de door verzoeker aangebrachte bewijsmiddelen:

- Betalingen naar het land van herkomst
- Bewijs van onvermogen betreffende onroerende goederen, maar voegt daar aan dat deze volgens haar ontoereikend zijn.

Echter, er moet op gewezen worden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoeker financiële ondersteuning kreeg in zijn land van herkomst. Het feit dat zij daar vervolgens aan toevoegt dat 'de relevantie van het overmaken van het geld niet kan worden ingeschat' doet daaraan geen afbreuk.

Immers: er wordt niet betwist door verwerende partij dat er:

- financiële ondersteuning was
- door de referentiepersoon
- aan verzoeker
- in de periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag
- in het land van herkomst.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enerzijds deze feitelijke gegevens te aanvaarden en niet te betwisten, om vervolgens daar tegenover te stellen dat er 'niet kan worden vastgesteld in hoeverre betrokkene daadwerkelijk, in de periode dat hij die financiële ondersteuning kreeg, aangewezen was op deze steun om te voorzien in zijn basisbehoeften'.

Het (naakte en objectief vastgestelde) feit is dat verzoeker financiële ondersteuning kreeg van de Belgische referentiepersoon in zijn land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag, daar waar de verwerende partij een negatief bewijs lijkt te vragen, met name dat verzoeker de gelden die hij ontvangen heeft – waarover geen betwisting- voor iets anders zou aangewend hebben dan voor zijn eigen onderhoud.

Bovendien heeft verzoeker nog andere bewijselementen aangebracht, met name een verklaring van onvermogen betreffende de onroerende goederen en ontbreken van inkomsten in het land van herkomst.

Uit het geheel van de feitelijke gegevens blijkt nochtans overduidelijk dat verzoeker niet kan rond komen zonder de financiële steun van zijn vader, zowel in de periode voorafgaand aan zijn eerste aanvraag, maar nog steeds in de periode voorafgaand aan zijn huidige, in het kader van de bestreden beslissing beoordeelde, aanvraag.

Dit is uiteindelijk de bedoeling van het begrip ‘ten laste zijn’, zoals geïnterpreteerd door zowel de Europese als Belgische rechtspraak;

Verzoeker verwijst naar de Europese rechtspraak dat de feitelijke situatie in zijn geheel dient te beoordeeld worden, daar waar de verwerende partij:

- bepaalde feitelijke gegevens uit het administratief simpelweg niet beoordeelt of in rekening neemt (periode van 2 jaar voorafgaand aan de huidige te beoordelen aanvraag en vooral de feitelijke samenwoning met verzoekers vader, de referentiepersoon)

- de feitelijke gegevens die zij dan wel erkent (o.a. de betalingen) , niet op een correcte wijze beoordeelt

- de beschikbare gegevens juist niet als een geheel beoordeelt.

De materiële motiveringsplicht, het artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 3e van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel zijn daarmee dan ook in ernstige mate geschonden.

(...)”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 13 oktober 2014 ten aanzien van verzoeker werd genomen (zie punt 1.2.) (verzoekschrift, bijlage 2), het arrest van de Raad van 18 mei 2015 waarin het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 20 van 13 oktober 2014 werd verworpen (zie punt 1.2.) (verzoekschrift, bijlage 3) en een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de stad Gent op datum van 15 september 2015 waarin gevraagd werd om over te gaan tot het intrekken van de bijlage 35 van verzoeker (verzoekschrift, bijlage 4).

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt naast artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(…)”

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De toepasselijke bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“(…)”

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

De in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 april 2014 een eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, en dit als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische vader A. A. A. (zie punt 1.1.). Bij deze aanvraag voegde verzoeker een kopie van zijn paspoort en een kopie van zijn geboorteakte toe. Blijkens de bijlage 19ter van 22 april 2014 werd verzoeker verzocht “(...) *om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22/07/2014 (...), de volgende documenten over te leggen: bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden (Min. 6 maand), bewijs van inkomsten referentiepersoon: Arbeidscontract + 3 laatste loonfiches, attest dat hij/zij niet ten laste is van het OCMW, Ziektekostenverzekering voor Belg & familie, Attest behoorlijke huisvesting: Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte (...)*”. Verzoeker maakte nadien nog de volgende documenten over: een verklaring van echtheid van de handtekening op de kopie van de geboorteakte van verzoeker, een attest van de moeder van verzoeker op datum van 28 april 2014, waarin zij verklaart dat verzoeker geen eigendommen bezit in Ghana, een verklaring van echtheid van de handtekening van de moeder van verzoeker, een attest ‘Aansluiting – kind ten laste’ van het ziekenfonds, een verklaring niet-steunverlening van 28 mei 2014 aangaande de vader van verzoeker – *in casu* de referentiepersoon, een verklaring niet-steunverlening van 22 april 2014 aangaande verzoeker, een attest van tewerkstelling aangaande de vader van verzoeker, een aantal loonfiches van de vader van verzoeker van de maanden maart, april en mei 2014, drie bewijzen van het overmaken van geld op datum van 9 juni 2013, 4 september 2013 en 2 november 2013, een huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats en een aanpassing huurcontract voor een appartement bestemd als hoofdverblijfplaats van de huurder.

Verzoeker diende op 11 mei 2016 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische vader A. A. A. (zie punt 1.4.). Bij deze aanvraag maakte verzoeker een bewijs van betaling van kosten aangaande zijn aanvraag over, alsook een kopie van zijn paspoort, een huurovereenkomst ‘woning bestemd tot hoofdverblijfplaats’, een aantal loonfiches van de vader van verzoeker van de maanden januari, februari en maart 2016, een overzicht van krantenbezorging door de vader van verzoeker van ‘Bpost’ met bijhorende vergoeding en een attest voor een aanvraag gezinshereniging van het ziekenfonds. Verzoeker diende blijkens de bijlage 19ter geen bijkomende stukken over te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 mei 2016 ook nog een beschikking overmaakte van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 21 januari 2016 waarbij de geboorteakte van verzoeker werd erkend, een Ghanees betalingsbewijs en een verklaring van echtheid van de handtekening van de ondertekenaar van het geboortebewijs van verzoeker.

2.6. In de bestreden beslissing stelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet niet afdoende had aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in zijn land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat er bij de huidige aanvraag van 11 mei 2016 geen documenten betreffende het ten laste zijn werden voorgelegd en gaat vervolgens over tot de beoordeling van de stukken die door verzoeker bij de eerste aanvraag van 22 april 2014 (zie punt 1.1.) werden voorgelegd teneinde het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische vader te beoordelen toen verzoeker nog in zijn land van herkomst verbleef. Deze documenten betreffen drie afschriften waaruit blijkt dat er geld werd overgemaakt aan verzoeker in zijn land van herkomst en de verklaring van verzoekers moeder dat hij geen eigendommen bezit in Ghana. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België onvermogen was en financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

2.7. In het eerste deel van zijn middel stipt verzoeker aan dat hij zowel ten tijde van zijn eerste aanvraag van 22 april 2014 (zie punt 1.1.) als op het moment dat hij op 11 mei 2016 zijn huidige aanvraag tot gezinshereniging indiende met zijn vader samenwoonde en ook nu nog bij zijn vader verblijft. Volgens verzoeker betekenen deze voor de gemachtigde van de staatssecretaris gekende feiten “(...) *automatisch (...) dat zijn vader hem als Belgische referentiepersoon ten laste neemt (...).*” Uit de bestreden beslissing blijkt, aldus verzoeker, “(...) *nergens (...) dat de verwerende partij het ‘ten laste zijn’ en ‘het onvermogen zijn’ beoordeelt op het ogenblik van de aanvraag, met name op 11.05.2016 (...)*”, waardoor de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet geschonden zouden zijn omdat de onafgebroken periode van twee jaar dat hij al bij zijn vader inwoont, miskend wordt.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker het begrip “*ten laste*” onjuist interpreteert. Uit artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon in functie waarvan hij zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwant in neergaande lijn erkend wenst te zien. Het feit dat er *in casu* geen grensoverschrijdend aspect aanwezig is en de Europese regelgeving *an sich* niet van toepassing is, belet niet dat, zoals verzoeker overigens in zijn middel aangeeft, in geval van toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet, geen gebruik kan worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrippenkader uit artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarop artikel 40bis van de vreemdelingenwet geïnspireerd is (cf. RVS 13 december 2016, nr. 236.753). Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, §43), zoals bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), aangaande het begrip ‘ten laste’ het volgende aangegeven:

“(...)

20 *In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).*

21 *Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).*

22 *Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*

(...)”

2.9. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak. Dit brengt met zich mee dat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon moet worden beoordeeld in het land van herkomst vooraleer de aanvrager van het verblijfsrecht naar België komt. De ‘huidige’ situatie van verzoeker in België, namelijk dat hij al sinds zijn eerste aanvraag van 22 april 2014 onafgebroken samenwoont met zijn vader, is dus niet relevant om te beoordelen of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor het recht op verblijf op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In weersprek van verzoekers betoog is het geenszins kennelijk onredelijk om zich enkel te baseren op de gegevens die aan de eerste aanvraag van 22 april 2014 voorafgaan.

2.10. Vervolgens levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de neergelegde bewijzen betreffende het overmaken van geld in Ghana en de verklaring van zijn moeder dat hij geen eigendommen zou bezitten in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat er niet betwist wordt dat hij in de periode voorafgaand aan zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging in zijn land van herkomst financiële ondersteuning heeft gekregen van de referentiepersoon. Volgens verzoeker is “(...) *het (naakte en objectief vastgestelde) feit (...)*” dat hij financiële ondersteuning kreeg “(...) *daar waar de verwerende partij een negatief bewijs lijkt te vragen, met name dat verzoeker de gelden die hij ontvangen heeft –*

waarover geen betwisting- voor iets anders zou aangewend hebben dan voor zijn eigen onderhoud (...)." Uit alle gegevens blijkt volgens verzoeker dat hij niet kan rondkomen zonder de financiële steun van zijn vader, zowel in de periode voorafgaand aan zijn eerste aanvraag als in de periode voorafgaand aan zijn huidige aanvraag. Met verzoekers blote beweringen, dat hij de financiële ondersteuning wel degelijk gebruikte om te voorzien in zijn eigen onderhoud, slaagt hij er niet in de pertinente overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing te weerleggen betreffende de neergelegde bewijsstukken: *"(...) wat betreft het overmaken van geld aan betrokkene in het land van herkomst. Bij gebrek aan een visum en inreisstempel in het paspoort van betrokkene kan niet worden vastgesteld wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is binnengereisd. Vandaar dat de relevantie van het overmaken van geld niet kan worden ingeschat. Alles wijst erop, gezien de bewijzen teruggaan tot ten laatste 2.11.2013 en betrokkene pas voor het eerst zijn aanwezigheid (in België) heeft kenbaar gemaakt in april 2014 dat die bewijzen de komst naar België dus niet direct vooraf gaan. Bij gebrek aan afdoende bewijs van onvermogen uit het land van herkomst kan ook niet worden vastgesteld in hoeverre betrokkene daadwerkelijk, in de periode dat hij die financiële ondersteuning kreeg, aangewezen was op deze steun om te voorzien in zijn basisbehoeften. Vooreerst omdat het bewijs van onvermogen betreffende de onroerende goederen slechts een verklaring op eer is door de moeder van betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van de verklaring kan niet worden uitgesloten. Bovendien omdat nergens uit het dossier blijkt welk inkomen betrokkene (al dan niet) ter beschikking had in Ghana. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat hij wel degelijk zelf over een inkomen beschikte waarmee hij voldoende in zijn bestaansmiddelen kon voorzien. (...)"*. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat hij tot voor zijn vertrek naar België werd ondersteund en slaagt er niet in aan te tonen dat de - uiterst bedenkelijke - bewijswaarde van de verklaring van zijn moeder zou zijn miskend.

2.11. Waar verzoeker stelt dat hij nog andere bewijselementen heeft aangebracht *"(...) met name een verklaring van onvermogen betreffende de onroerende goederen en ontbreken van inkomsten in het land van herkomst (...)"*, merkt de Raad op dat verzoeker niet verduidelijkt over welke stukken hij het heeft. Noch in de bijlagen bij zijn verzoekschrift, noch in het administratief dossier kunnen elementen worden aangetroffen die betrekking hebben op de materiële/financiële situatie van verzoeker en waarmee bij de beoordeling geen rekening zou zijn gehouden.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Het aangevoerde enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN